

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. S.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2015, č. j. JMK 136096/2015, sp. zn. S-JMK 123251/2015/ODOS/St,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 22. 10. 2015, č. j. JMK 136096/2015, sp. zn. S-JMK 123251/2015/ODOS/St, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11.228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 23. 12. 2015 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2015, č. j. JMK 136096/2015, sp. zn. S-JMK 123251/2015/ODOS/St (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 22. 7. 2015, č. j. MUZN 56645/2015, sp. zn. 229/2015/Petř (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 26. 11. 2014 ve 21.15 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, na silnici č. I/38 v obci G. M., okres Znojmo, u mostu, ve směru na obec Pavlice, užil vozidlo, které nesplňovalo zákonem stanovené technické požadavky, přičemž pro danou závadu spočívající v prasklině na čelním skle vozidla ve stírané ploše o velikosti 50 cm bezprostředně ohrožovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 6.500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šest měsíců ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se po zrekapitulování dosavadního průběhu správního řízení žalovaný nejprve zabýval otázkou, zda je prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelné, přičemž dospěl k závěru, že není zatíženou žádnou vadou, která by měla za následek jeho nezákonnost. V tomto kontextu poté žalovaný hodnotil, zda prvostupňový správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav věci, který byl podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že žalobce od počátku správního řízení uplatňoval odlišnou verzi, když tvrdil, že vozidlo neřídil, prasklina na čelním skle nebyla způsobila bezprostředně ohrozit ostatní účastníky silničního provozu a užití vozidla bylo v režimu nouzového dojetí. S odkazem na průběh správního řízení pak žalovaný konstatoval, že řízení bylo řádně zahájeno a vedeno, přičemž při dokazování postupoval prvostupňový správní orgán v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Z toho důvodu žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán měl provést jím navržené důkazy v podobě výslechu svědka a rekonstrukce, neboť měl skutkový stav za dostatečně prokázaný, a to s ohledem na svědecké výpovědi zasahujících policistů. K tvrzení žalobce, že nebyl řidičem vozidla, žalovaný uvedl, že byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž jí předložil za účelem legitimace občanský a řidičský průkaz, což je zdokumentováno v příslušném úředním záznamu o přestupku, do kterého se žalobce mohl na místě spáchání přestupku písemně vyjádřit. Dále žalovaný odkázal na svědecké výpovědi policistů, dle jejichž obsahu byl žalobce řádně ztotožněn s předloženými doklady, u kterých nebylo na základě lustrace zjištěno odcizení. Zasahující policisté navíc shodně uvedli, že znají žalobce z předchozí činnosti, neboť ve vztahu k němu prováděli zhruba dva týdne před spácháním projednávaného přestupku silniční kontrolu. Na základě těchto skutečností tedy dle názoru žalovaného nebylo nutné, aby prvostupňový správní orgán prováděl další dokazování.

Následně se žalovaný vyjadřoval k námitce žalobce, že závada spočívající v naměřené prasklině na čelním skle vozidla bezprostředně neohrožuje provoz na pozemních komunikacích. K tomu uvedl, že je v tomto ohledu třeba vycházet nejen z ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, ale také ze souvisejícího zákona č. 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o podmínkách provozu“ a vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění ke dni 26. 11. 2014 (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti“). Podle ust. § 36 odst. 1 vyhlášky o technické způsobilosti nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, pokud jsou na něm závady, které ohrožují bezpečnost tohoto provozu, s výjimkou nouzového dojetí. V této souvislosti poté žalovaný odkázal na třetí odstavec daného ustanovení vyhlášky o technické

způsobivosti, který za uvedenou závadu považuje vždy prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm. Dle názoru žalovaného tak není v tomto ohledu relevantní subjektivní hodnocení žalobce, neboť ohrožení provozu na pozemních komunikacích je dáno ex lege, a to příslušným prováděcím právním předpisem. V tomto kontextu žalovaný odkázal na obdobný právní závěr prvostupňového správního orgánu, který tímto způsobem v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyloučil možnost aplikace skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to v souladu se zjištěným skutkovým stavem a jeho právní kvalifikací.

Žalovaný poté stejně jako prvostupňový správní orgán nepovažoval za věrohodné tvrzení žalobce, že vozidlo bylo provozováno v režimu nouzového dojetí ve smyslu vyhlášky o technické způsobilosti, neboť řidič policejní hlídce nesdělil, že k poškození čelního skla došlo krátce před silniční kontrolou, ani to, že vozidlo veze do servisu za účelem opravy dané závady. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že z logického hlediska lze od řidiče vozidla očekávat, že v takové situaci policisty vyrozumí o tom, že závada nastala několik málo okamžiků před prováděním silniční kontroly, přestože nemá povědomí o právním institutu nouzového dojetí. O nevěrohodnosti tvrzení žalobce dle jeho názoru svědčí také skutečnost, že tuto námitku žalobce uplatnil prostřednictvím svého zmocněnce pana T. T., nar., až ve vyjádření ze dne 7. 7. 2015. Z toho důvodu ji žalovaný s odkazem na související judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce pozdního uplatnění námitek ve správním řízení označil za účelovou a nevěrohodnou, nezpůsobilou zpochybnit zjištěný skutkový stav věci.

Co se týče formy zavinění, ta dle názoru žalovaného postačuje ve formě nevědomé nedbalosti, přičemž žalobce jako držitel řidičského oprávnění má povinnost splňovat odborné předpoklady a znát dopravní předpisy, což souvisí s tím, že minimálně měl a mohl vědět, že jedná protiprávně. Právní kvalifikaci přestupku považuje žalovaný za správnou, aniž by byly zjištěny jakékoliv skutečnosti zdůvodňující snížení materiální stránky přestupku pod míru požadovanou příslušnou skutkovou podstatou. Nebezpečnost jednání žalobce je totiž dána nejen v horších rozhledových podmínkách z vozidla, ale také v možnosti nenadálého vysypání skla do kabiny vozidla, a to např. při najetí na nerovnost, což zvyšuje riziko vzniku dopravní nehody. Ve vztahu k uložené sankci za spáchání přestupku dále žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena v první třetině zákonem stanovené sazby a zákaz řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Při jejich ukládání bylo ze strany prvostupňového správního orgánu správně zohledněno, že jednáním žalobce nebyla způsobena žádná škoda či újma na zdraví, ale také skutečnost, že má za poslední tři roky evidovány čtyři přestupky a jeho stav bodového hodnocení je dvanáct bodů. Ve vztahu k námitce žalobce ohledně analogického uplatnění trestněprávního institutu zahlázení odsouzení poté žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán v tomto ohledu a v souladu s ustálenou praxí správních orgánů zohlednil toliko záznamy o přestupcích žalobce za poslední tři roky. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s námitkou, že nelze při ukládání sankce zohledňovat okolnosti spáchání přestupku a zavinění či pohnutku žalobce, neboť je závada výsledkem vyšší moci. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce nebyl shledán vinným za vznik praskliny na čelním skle vozidla, ale za to, že jej vědomě a protiprávně s touto závadou nadále užíval.

III. Žaloba

Žalobce nejprve v žalobě uvedl, že již v průběhu správního řízení namítal, že nebyl řidičem vozidla, které bylo policejní hlídkou zastaveno. Naopak v rámci doplnění svého odvolání sdělil identifikační údaje osoby, která byla řidičem vozidla a která se prokázala jeho doklady totožnosti. Za účelem prokázání těchto skutečností navrhl žalobce výslech dané osoby a provedení rekognice, která by potvrdila či vyvrátila, zda byli policisté dle fotografií na dokladech totožnosti schopni rozpoznat, zda se jedná o žalobce či nikoliv. V této souvislosti žalobce doplnil, že žalovaný neměl v řízení vycházet pouze z provedených výsledků zasahujících policistů, neboť dle jeho názoru pravidelně dochází k tomu, že policisté při kontrole dokladů náležitě nekonfrontují fotografii na dokladu totožnosti s podobou kontrolované osoby, což může vést k záměně. U zasahujících policistů navíc žalobce spatřoval pochybnost ohledně nestrannosti a věrohodnosti jejich svědecké výpovědi. Důvodem je skutečnost, že pokud by potvrdili, že si nejsou jisti, zda řidiče vozidla řádně ztotožnili s předloženými doklady, jednalo by se z jejich strany o pochybení při výkonu služební povinnosti. Za jedinou nestrannou a objektivně vypovídající osobu tak žalobce označil svého bývalého přítele pana O. K., nar., který byl řidičem vozidla a není ničím motivován vypovídat nepravdivě. Současně se žalobce negativně vyjádřil k tvrzení policistů, že jej zhruba 14 dní před tvrzeným spácháním přestupku podrobili silniční kontrole, včetně ověření dokladu totožnosti. K tomu sdělil, že k ničemu takovému nedošlo, přičemž tvrzení policistů nebylo nijak prokázáno. Postup žalovaného, který tímto způsobem preferuje toliko svědecké výpovědi policistů, aniž by vzal v potaz návrh důkazu svědeckou výpovědí, je v rozporu s povinností správního orgánu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem bylo dle názoru žalobce na místě, aby policisté pořídili v průběhu silniční kontroly fotodokumentaci řidiče či jeho dokladů, k čemuž však nedošlo. Svědecké výpovědi policistů byly navíc pořízeny mimo ústní jednání, aniž by byl žalobce řádně poučen o svých právech, popř. možnosti provést dokazování v jeho nepřítomnosti. Žalobce navíc v žalobě uvádí, že nebyl v inkriminované době přítomen na území České republiky.

Další námitka žalobce směřovala proti postupu správních orgánů, které označily jeho tvrzení o nouzovém dojetí za účelové, aniž by za tímto účelem provedly jakékoliv dokazování. Svůj závěr učinily pouze na základě toho, že žalobce tuto skutečnost nesdělil bezprostředně při provádění silniční kontroly. K tomu žalobce uvedl, není povinností řidiče takovou informaci na místě sdělovat, a to také s ohledem na vyloučení zásady koncentrace v přestupkovém řízení. Běžný řidič navíc není osoba znalá práva, a tedy ani institutu nouzového dojetí. Z toho důvodu není dle názoru žalobce logické, že řidič automaticky sdělí, že k poškození čelního skla došlo krátce před provedenou silniční kontrolou. Žalobce kromě toho ani nebyl schopen toto učinit, protože nebyl na místě spáchání tvrzeného přestupku a okolnosti týkající se nouzového dojetí zjistil až po rozhovoru s panem K., který byl ve skutečnosti řidičem vozidla.

Dále žalobce namítal, že ze strany správního orgánu byla nesprávně stanovena výše uložené sankce, a to včetně absence řádného zdůvodnění. Při uplatnění správního uvážení totiž prvostupňový správní orgán zohlednil také přestupkovou minulost žalobce za poslední tři roky, aniž by v souladu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, přístupné na www.nssoud.cz) analogicky aplikoval institut trestního práva zahlázení odsouzení. Žalobce v tomto kontextu poukázal na ust. § 105 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), dle kterého se zahlašuje odsouzení, pakliže byl uložen peněžitý trest a pachatel vedl po jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu jednoho roku.

Žalobce označil za nesprávný rovněž postup správních orgánů, když nepřezkoumatelným způsobem dospěly k závěru, že prasklina na vozidle žalobce představovala bezprostřední ohrožení silničního provozu. Dle tvrzení žalobce měl totiž řidič polohováno sedadlo takovým způsobem, že prasklina na čelním skle mu nebránila ve výhledu na vozovku a vnímání silničního provozu. Současně se žalobce neztotožnil s nepodloženým tvrzením žalovaného, že prasklina o velikosti 50 cm může při nerovnosti vozovky způsobit vysypání čelního skla, neboť se jedná o úsudek, který nekoresponduje s technickými parametry skla běžně používaného v motorových vozidlech. Z toho důvodu žalobce uvedl, že žalovaný neprokázal, že došlo k naplnění skutkové podstaty ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, resp. že by prasklina na čelním skle vozidla bezprostředně ohrožovala ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Na druhou stranu žalobce nezpochybňuje existenci praskliny na čelním skle vozidla o velikosti větší než 20 mm, což však dle jeho názoru a s ohledem na výše uvedené směřuje toliko k uplatnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Poslední žalobní námitka poté směřuje proti výroku prvostupňového rozhodnutí, který je dle názoru žalobce nesrozumitelný a neurčitý. V tomto kontextu odkázal zejména na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, č. j. 17 A 48/2014-44.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž se s uplatněnými námitkami žalobce vypořádal v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, na což ostatně v textu dále odkazoval. Dle jeho názoru byl v průběhu správního řízení zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména na základě zaznamenaného průběhu provedené silniční kontroly a konzistentních svědeckých výpovědích policistů, o jejichž provádění byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce s dostatečným předstihem vyrozuměn. Stejně tak se žalovaný odkázal na svoji argumentaci, podle níž žalobce neuplatnil námitku nouzového dojetí při provádění silniční kontroly, ani při následném nahlédnutí do spisu svého zmocněnce, což svědčí o nevěrohodnosti jeho tvrzení. Co se týče žalobcova zpochybnění právní kvalifikace přestupku, žalovaný uvedl, že ta plně odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání předmětného přestupku, poté není dle názoru žalovaného nesrozumitelný, neboť je z něj zřejmé, čeho se žalobce dopustil a co je mu kladeno za vinu. Žalobcem citovanou judikaturu (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, přístupné na www.nssoud.cz) považuje žalovaný za nepřiléhavou, neboť se zabývá srozumitelností výroku rozhodnutí za situace, kdy je dotčená osoba obviněna z více skutkových podstat přestupků. V projednávané věci se navíc na rozdíl od uvedených případů nejedná o „nekonkrétní či zbytkovou“ skutkovou podstatu dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Závěrem se žalovaný rovněž neztotožnil s argumentací žalobce, že prvostupňový správní orgán při ukládání sankce analogicky neuplatnil institut zahrazení odsouzení, neboť v této souvislosti zohledňoval pouze záznamy o přestupcích v evidenční kartě řidiče za poslední tři roky.

V. Průběh správního řízení

Ze správního spisu žalovaného a prvostupňového správního orgánu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Podle úředního záznamu ze dne 26. 11. 2014, č. j. KRPB-288530/PŘ-201-061312, bylo žalobcovo vozidlo zastaveno policejní hlídkou ve 21:15 hod., přičemž byla při silniční kontrole zjištěna, naměřena a zdokumentována prasklina na čelním skle vozidla o délce 50 cm. Tato skutečnost byla policisty na místě kvalifikována jako naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to s odkazem na porušení povinnosti řidiče dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. V úředním záznamu je kromě jména, data narození a bydliště žalobce uvedeno také číslo jeho občanského a řidičského průkazu, kterými řidič policistům prokazoval svoji totožnost. Současně je z jeho obsahu patrné, že žalobce odmítl uhradit blokovou pokutu ve výši 200,- Kč a úřední záznam nepodepsal.

Na tomto základě byl žalobce obeslán oznámením o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 18. 3. 2015, doručenému dne 20. 3. 2015. K uvedenému jednání se však žalobce nedostavil, takže proběhlo v jeho nepřítomnosti, přičemž byly provedeny důkazy sdělením obsahu listin založených ve spisu, a to ve smyslu oznámení o přestupku, úředního záznamu o přestupku, fotodokumentace rozbitého čelního skla na vozidle žalobce a výpisu karty řidiče. Žalobce následně zmocnil pana T. T., aby jej ve správním řízení zastupoval. Zmocněnec následně využil svého práva nahlížet do spisu, což učinil dne 9. 4. 2015, přičemž v této souvislosti do protokolu uvedl, že žalobce si není vědom toho, že by se dopustil nějakého přestupku, jelikož nebyl řidičem vozidla a nacházel se v rozhodné době na dovolené. Navrhl tedy zastavení řízení, popř. provedení důkazu rekognicí či výsledkem zasahujících policistů. S ohledem na vyjádření zmocněnce poté předvolal prvostupňový správní orgán zasahující policisty pana L. O., nar. a pana K. T., nar., k podání svědecké výpovědi, o čemž žalobce vyrozuměl písemností ze dne 14. 4. 2015, č. j. MUZN 28309/2015. Z protokolů o následně provedených výsleších policistů ze dne 2. 6. 2015 je patrné, že se k jejich provedení žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. V rámci provedeného výslechu poté pan O. popsal průběh silniční kontroly a na dotaz prvostupňového správního orgánu výslovně potvrdil, že viděl doklady totožnosti a ostatní doklady od vozidla, které byly řidičem předloženy. Současně vyloučil, že by mohlo dojít při legitimaci k záměně osob, neboť s kolegou T. žalobce již dříve kontrolovali v obci Pavlice, kdy rovněž předkládal doklady totožnosti a byl lustrován. Obdobným způsobem vypověděl také svědek T., že řidič vozidla byl ztotožněn jako žalobce, resp. pan S., přičemž jeho podoba se s fotografiemi na dokladech totožnosti shodovala. U dokladů byla navíc provedena lustrace, jestli nejsou odcizeny, která byla negativní. K tomu doplnil, že s kolegou O. prováděli silniční kontrolu ve vztahu k žalobci zhruba čtrnáct dní před spácháním projednávaného přestupku, kdy taktéž předložil doklady totožnosti.

V návaznosti na provedené svědecké výpovědi prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce písemností ze dne 12. 6. 2015, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a stanovil mu současně usnesením ze dne 12. 6. 2015 pětidenní lhůtu k využití práv účastníka řízení dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Zmocněnec v této souvislosti podal dne 8. 7. 2015 vyjádření k přestupku, ve kterém uvedl, že žalobce dle jeho tvrzení vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, neboť s ním v rozhodné době disponoval jeho přítel, který se nejspíše policejní hlídce prokázal jeho doklady totožnosti, které ve vozidle zapomněl. S ohledem na tuto skutečnost odmítl žalobce sdělit jméno řidiče. Ve vztahu k prasklině na čelním skle vozidla poté doplnil, že ta vznikla během jízdy dne 26. 11. 2014, kdy řidiči na čelní sklo vozidla spadl neznámý předmět z vozidla jedoucím před ním.

Domníval se tedy, že se jednalo o kámen, který viděl po zastavení ležet na silnici. Jeho záměrem poté bylo jet s vozidlem do autoservisu v obci Grešlové Mýto, přičemž jej cestou zastavila policejní hlídka. Podle názoru žalobce nicméně nebylo jednání řidiče protiprávní, neboť jednal v režimu nouzového dojetí podle ust. § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (pozn.: v době spáchání přestupku byla příslušná právní úprava obsažena v ust. § 36 odst. 1 vyhlášky o technické způsobilosti). S ohledem na tuto skutečnost žalobce, resp. jeho zmocněnec navrhl, aby prvostupňový správní orgán řízení zastavil. Navíc doplnil, že svědecké výpovědi byly dle jeho názoru v rozporu se zákonem provedeny mimo ústní jednání, přičemž k účasti na nich nebyl žalobce řádně předvolán. Z toho důvodu navrhl doplnit dokazování o řádné svědecké výpovědi policistů a také rekognici k prokázání toho, zda žalobce byl či nebyl řidičem vozidla. Zmocněnec poté sdělením ze dne 14. 7. 2015 prvostupňovému správnímu orgánu oznámil, že ruší své zmocnění.

Následně došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 6.500,- Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. V rámci jeho odůvodnění nejprve prvostupňový správní orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení a následně uvedl, že žalobce nezpochybnil, že jeho vozidlo mělo poškozeno čelní sklo způsobem, jak jej policisté zdokumentovali. K tomu doplnil, že tvrzení o tom, že příslušná prasklina na čelním skle vozidla vznikla až v den provádění silniční kontroly, přičemž se ze strany řidiče jednalo o nouzové dojetí, uplatnil žalobce prostřednictvím svého tehdejšího zmocněnce až ve vyjádření ze dne 7. 7. 2015. Tato skutečnost tak nebyla policistům sdělena na místě, ani dodatečně při nahlížení do spisu dne 9. 7. 2015, což činí tvrzení žalobce nedůvěryhodným. K tomu prvostupňový správní orgán doplnil, že žalobce byl policejní hlídkou dle záznamu o přestupu zastaven v 21:15 hod., tedy v době pozdního večera, ale žalobce sám hovořil ve vztahu k určení okamžiku vzniku dané závady o večeru.

Co se týče návrhu důkazu rekognicí, jsou dle názoru žalovaného v tomto ohledu dostačující svědecké výpovědi policistů, kteří shodně vypověděli, že k záměně osob při legitimaci dojít nemohlo, přičemž znají žalobce ze své předchozí činnosti. Prvostupňový správní orgán k tomu doplnil, že policisté provádějí silniční kontroly pravidelně, přičemž není důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Z toho důvodu k provedení důkazu rekognicí nepřistoupil, neboť měl za dostatečně prokázané, že žalobce byl řidičem vozidla. Následně se již prvostupňový správní orgán zabýval právním hodnocením závady, tedy skutečnosti, zda svojí závažností bezprostředně ohrožuje provoz na pozemních komunikacích, jak je požadováno v příslušné skutkové podstatě přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. V této souvislosti odkázal na ust. § 36 odst. 3 vyhlášky o technické způsobilosti, dle které je přítomnost takové závady dána vždy, pokud je prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm. Prvostupňový správní orgán v tomto ohledu rovněž odkázal na ust. § 49 zákona o podmínkách provozu, který definuje tři druhy závady, včetně tzv. nebezpečné závady pod písm. c), která bezprostředně ohrožuje bezpečnost jízdy vozidla nebo provoz na pozemních komunikacích. V příloze č. 7 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška o technických prohlídkách“) je poté uvedeno, že závada v okno-zasklení může být vyhodnocena všemi stupni závady (A – lehká, B - vážná, C – nebezpečná) a to podle konkrétních okolností. Z toho prvostupňový správní orgán dovodil, že prasklina o velikosti 50 cm, která byla řádně zdokumentována, je závažnou závadou bezprostředně ohrožující provoz na pozemních komunikacích.

Svým jednáním tak dle názoru prvostupňového správního orgánu žalobce porušil povinnost řidiče vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 37 písm. a) zákona o podmínkách provozu, čímž došlo k naplnění všech obligatorních znaků daného přestupku. Ve vztahu k zavinění poté prvostupňový správní orgán uvedl, že je dle zákona požadováno minimálně ve formě nedbalosti, přičemž žalobce měl a mohl vědět, že se dopouští protiprávního jednání. Materiální stránka přestupku je poté dána ohrožením provozu na pozemních komunikacích, když může v případě praskliny o velikosti 50 cm dojít při otřesu vozidla (např. najetím na nerovnost) k jejímu zvětšení a v důsledku znemožnění výhledu řidiče z vozidla. Při ukládání sankce pak prvostupňový správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce se dopustil jednání, které ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce má navíc za poslední tři roky zaznamenány v evidenční kartě řidiče čtyři přestupky a dosáhl dvanácti bodů v rámci bodového systému, což svědčí o jeho nekázni v silničním provozu. Naopak považoval prvostupňový správní orgán za polehčující okolnost, že nedošlo vlivem jednání žalobce ke škodám na majetku či újmě na zdraví.

Žalobce podal prostřednictvím své nové zmocněnkyně paní D. Š., nar., proti prvostupňovému rozhodnutí dne 20. 8. 2015 blanketní odvolání (dne 24. 8. 2015 opětovně zasláno se zaručeným elektronickým podpisem), přičemž jej na výzvu prvostupňového správního orgánu doplnil písemností ze dne 16. 9. 2015. V rámci doplnění odvolání označil prvostupňové rozhodnutí za nezákonné, neboť nebyly provedeny navržené důkazy, přestože nelze svědecké výsledky policistů automaticky považovat za věrohodné. Současně doplnil, že nastala změna okolností spočívající v tom, že již sdělí jméno řidiče vozidla, resp. svého bývalého přítele pana O. K., přičemž navrhuje jeho vyslechnutí. Další odvolací námitky se shodují s vymezením žalobních bodů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Po důkladném posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Ve vztahu k první námitce žalobce, že nebyl řidičem vozidla, resp. že správní orgány mely provést jím navržené důkazy, krajský soud v první řadě konstatuje, že dle ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“): „*Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“ Z dikce citovaného ustanovení tedy nelze dovodit, že by bylo ze strany zákonodárce zcela ponecháno na vůli příslušného správního orgánu, zda navržený důkaz provede či nikoliv. Pokud dospěje k závěru, že důkaz je ve vztahu k projednávané věci irelevantní, popř. není způsobilý ovlivnit již dostatečně zjištěný skutkový

stav věci, musí jeho neprovedení zdůvodnit (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48 a ze dne 2. 2. 2010, č. j. 9 As 39/2010 – 68, přístupné na www.nssoud.cz). V této souvislosti dává krajský soud žalobci zčásti za pravdu, že postup zasahujících policistů a následně také prvostupňového správního orgánu měl být ve vztahu k dokumentaci a prokázání spáchání přestupku důslednější. V první řadě je třeba konstatovat, že fotodokumentace, která je obsažena ve spisovém materiálu zachycuje skutečně pouze dané motorové vozidlo a detail jeho čelního skla, na kterém je patrná větší prasklina v levé spodní části (u spolujezdce). Nebyly tedy pořízeny fotografie řidiče ani kopie dokladů totožnosti, které byly příslušným policistům předloženy. V následujícím průběhu správního řízení sice došlo k dodatečnému výslechu obou policistů, kteří shodně popsali skutkové okolnosti provedení silniční kontroly a výslovně uvedli, že ověřovali totožnost řidiče podle fotografie na předložených dokladech totožnosti, které nebyly dle provedené lustrace odcizeny. K tomu dodali, že ve vztahu k žalobci prováděli silniční kontrolu již dříve, zhruba před 14 dny, jak to konkretizoval jeden z dotčených policistů. Z protokolů o provedených výsleších nicméně nevyplývá, že by policisté byli např. konfrontováni s fotografií žalobce, čímž by došlo k odstranění pochybností o správně provedené kontrole totožnosti. Součástí spisu není ani úřední záznam či jiná písemnost prokazující silniční kontrolu, ke které mělo dle shodného tvrzení policistů dojít poměrně krátkou dobu před spácháním projednávaného přestupku. Prokázání této skutečnosti by bylo zásadní nejen z hlediska utvrzení věrohodnosti výpovědi policistů, ale také ve vztahu k následnému posouzení, zda se daná prasklina či technická závada na vozidle žalobce vyskytovala již delší dobu před spácháním přestupku či nikoliv. Krajský soud proto má za to, že dokazování mělo být ve věci se zřetelem k uvedenému podrobnější a práce s podklady propracovanější.

S argumentací žalobce, že dané výsledky nebyly v rozporu se zákonem prováděny při ústním jednání, přičemž nebyl poučen o svých právech, se nicméně krajský soud neztotožňuje. Dle dikce ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), platí, že: *„O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“* Ve vztahu k otázce provádění důkazů a souvisejících práv obviněného z přestupku pak lze vycházet z ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích: *„Obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.“* Krajský soud však k výše uvedenému připomíná, že přestupkové řízení je svou povahou řízení správní, na které se subsidiárně použije právní úprava obsažená ve správním řádu, který v ust. § 51 odst. 2 explicitně stanovuje, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Prvostupňový správní orgán v rámci oznámení o zahájení řízení ze dne 18. 3. 2015 předvolal žalobce k ústnímu projednání přestupku, ke kterému se však bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavil. Následně byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce prokazatelně vyrozuměn písemností ze dne 14. 4. 2015 o tom, že bude dne 2. 6. 2015 prováděno dokazování výsledkem svědků, ke kterému se opět nedostavil. V posuzované věci tak byly zákonem stanovené požadavky na provedení důkazů splněny, aniž by bylo žalobci znemožněno uplatnění jeho procesních práv (k otázce provádění důkazu mimo ústní jednání srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 1 Asz 96/2005-63 a ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 As 105/2013 - 50, přístupné na www.nssoud.cz).

Co se týče svědeckých výpovědí policistů, které byly správními orgány vyhodnoceny jako stěžejní důkaz o spáchání daného přestupku, krajský soud je hodnotí jako konzistentní, přičemž explicitně vyloučily možnost záměny osob při provádění legitimace řidiče. Je poté zcela logické, že pokud policisté provádějí legitimaci určité osoby, lze ověřit její totožnost pouze srovnáním umístěné fotografie, popř. lustrací za účelem zjištění, že nebyly předloženy doklady totožnosti odcizeny. Krajský soud samozřejmě připouští, že může dojít i v tomto případě k excesům, které jsou zaviněny nepozorností či nedůsledností zasahujících policistů. V každém případě se jedná dle názoru krajského soudu o výjimky, ze kterých nelze automaticky zpochybňovat jakoukoliv provedenou legitimaci. K tomu je navíc možno analogicky vycházet z ustálené judikatury, dle které je v případě přestupkového jednání pozorovatelného „pouhým okem“, jako je nedání znamení o změně směru jízdy či nepřipoutání se bezpečnostním pásem apod., svědectví policistů dostatečným důkazem (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70 a ze dne 22. 5. 2016, č. j. 6 As 22/2013 – 27, přístupné na www.nssoud.cz). V tomto kontextu se krajský soud domnívá, že tyto závěry lze analogicky aplikovat také na svědectví policistů ohledně toho, zda provedli řádnou legitimaci řidiče vozidla, a to při současném srovnání fotografie na dokladu totožnosti. Svědecká výpověď policistů je totiž obecně považována za věrohodnou, a to z důvodu, že při provádění silniční kontroly či projednávání přestupku vystupují v pozici orgánu veřejné moci, resp. plní pouze své služební povinnosti. Na rozdíl od samotného obviněného ze spáchání přestupku, popř. také osob, které mají k němu blízký vztah, nemají policisté zpravidla osobní zájem na výsledku řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, přístupný na www.nssoud.cz). Pokud tedy měly správní orgány skutkový stav za dostatečně prokázaný, nebylo s ohledem na zákonnou úpravu a judikaturu jejich povinností provádět další dokazování, přestože jej žalobce navrhoval. Naproti tomu, argumentace žalobce směřující ke zpochybnění totožnosti řidiče vozidla s tím, že se mělo jednat o jeho bývalého přítele O. K., vyznívá v kontextu prokázaných skutkových okolností jako nevěrohodná a účelová. Z těchto důvodů krajský soud uzavírá, že postup prvostupňového správního orgánu při prokazování totožnosti řidiče sice nebyl dokonalý a prost nedostatků, ale v souhrnu nevedla tato pochybení k procesní vadě, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].

V rámci další žalobní námítky žalobce uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí, kterým byl shledán vinným ze spáchání přestupku je nesrozumitelný, neboť není jasné uvedeno, kterým jednáním byla dotčena právní úprava porušena. Co se týče odkazu žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, přístupné na www.nssoud.cz, nelze z nich dle názoru krajského soudu v projednávané věci analogicky vycházet, neboť se týkají formulace výroků rozhodnutí v případě, kdy je osoba v postavení žalobce obviněna z naplnění více skutkových podstat přestupků. Co se týče citovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, č. j. 17 A 48/2014-44, přístupný na www.nssoud.cz, ten skutečně po vzoru Nejvyššího správního soudu konstatoval, že pokud byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, měla být ve výroku uvedena také podzákonná právní úprava, která technické požadavky vozidla konkretizuje. K tomu krajský soud uvádí, že později vydaný a níže citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 221/2014 – 46, přístupný na www.nssoud.cz, působnost ust. § 36 vyhlášky o technické způsobilosti ve vztahu k posouzení, zda došlo ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, vyloučil. V projednávané věci tedy neměla být aplikována. Pokud však prvostupňový správní orgán z daného podzákonného právního předpisu vycházel, resp. jej považoval za rozhodný ve vztahu k posouzení viny

žalobce, postačuje dle názoru krajského soudu, že jeho použití v odůvodnění svého rozhodnutí upřesnil. Krajský soud dodává, že prvostupňový správní orgán měl v tomto ohledu odkázat alespoň na ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu. Na druhou stranu dané ustanovení z obsahového hlediska formální stránku přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu nijak podrobně nekonkretizuje. Je na něj navíc výslovně odkazováno v příslušné skutkové podstatě přestupku pomocí poznámky 34a), přičemž prvostupňový správní orgán jeho aplikaci v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zdůvodnil. Nejednalo se tedy dle názoru krajského soudu o natolik závažnou procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného, popř. prvostupňového rozhodnutí, nicméně v dalším řízení je třeba, aby správní orgány věnovaly formulaci výroku rozhodnutí v přestupkové věci daleko větší pozornost (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, přístupný na www.nssoud.cz).

Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce směřující proti právní kvalifikaci skutku jako přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť považuje úvahy správních orgánů o závažnosti závady na vozidle, resp. bezprostředním ohrožení provozu na pozemních komunikacích, za nepřezkoumatelné. K tomu krajský soud uvádí, že nelze postupovat při právní kvalifikaci daného přestupku tím způsobem, že správní orgán pouze odkáže na ust. § 36 odst. 3 písm. a) vyhlášky o technické způsobilosti, které stanoví, že: „*Závadou podle odstavce 1 v zasklení vozidla je vždy prasklé nebo poškozené čelní sklo ve stírané ploše o velikosti větší než 20 mm.*“ Správní orgány naopak musí v každém individuálním případě posoudit a především řádně zdůvodnit, zda je vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu, a zda se jedná o tak závažnou nezpůsobilost, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, jak to vyžaduje aplikovaná skutková podstata přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. To ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 221/2014 – 46, přístupném na www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „*Definice „závad na vozidle ohrožujících provoz na pozemních komunikacích“, podávající se z § 36 odst. 3 vyhlášky č. 341/2002 Sb., je nepoužitelná pro potřeby definice vozidla technicky nezpůsobilého k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 37 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., neboť toto ustanovení vyhlášky citované ustanovení zákona neprovádí (§ 91 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb.). Z tohoto důvodu nemůže být zjištění závad popsanych v § 36 odst. 3 vyhlášky č. 341/2002 Sb., samo o sobě důvodem pro závěr o spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ale je povinností správního orgánu provést úvahu o konkrétním dopadu takových vad na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*“ Tento úkol správního orgánu je v projednávané věci ještě silnější, neboť skutečně z úředního záznamu o spáchání přestupku vyplývá, že přestupkové jednání řidiče bylo ze strany zasahujících policistů původně kvalifikováno jako skutková podstata přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, včetně možnosti uložit blokovou pokutu ve výši 200,- Kč. Zásadní tedy je, zda s ohledem na konkrétní okolnosti případu skutečně způsobilo provozování technicky nezpůsobilého vozidla žalobcem bezprostřední ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. V opačném případě by takové jednání mohlo být kvalifikováno pouze jako přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (viz k tomu Michálek, R. Správní delikty na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2014, s. 130. ISBN 978-80-7478-489-7).

Pokud se tedy krajský soud zaměří na parametry náležitého odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, je podle jeho názoru rozhodné, zda bez ohledu na citovanou vyhlášku o technické způsobilosti správní orgány řádně zdůvodnily naplnění

skutkové podstaty daného přestupku. Prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvedl, že v souladu s vyhláškou o technické způsobilosti je prasklina na čelním skle o velikosti větší než 20 mm považována za závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Následně odkázal na právní úpravu obsaženou v zákoně o podmínkách provozu, který v ust. § 49 vymezuje ve vztahu k technické prohlídce vozidla tři druhy závady (lehká, vážná a nebezpečná). V této souvislosti prvostupňový správní orgán vycházel z přílohy č. 7 k vyhlášce o technických prohlídkách, která umožňuje kvalifikovat závadu na okně-zasklení všemi stupni, tedy i jako nebezpečnou závadu, což podle názoru prvostupňového správního orgánu prasklina o velikosti 50 cm bez dalšího splňuje. Ve vztahu k formální stránce přestupku se v tomto ohledu prvostupňový správní orgán dále nevyjadřoval, přičemž až při zhodnocení materiální stránky přestupku uvedl, že užití vozidla s takovou závadou může vést k tomu, že při najetí na nerovnost na vozovce může dojít k náhlému rozšíření praskliny a znemožnění řádného výhledu řidiče z vozidla. Krajský soud nepovažuje takové zdůvodnění za dostatečné, neboť prvostupňový správní orgán dovodil ohrožení provozu na pozemních komunikacích pouze s odkazem na velikost praskliny. V žádném ohledu se však nevyjadřoval k tomu, kde se tato prasklina nachází, což je v projednávané věci zcela zásadní. Jeho argumentace ohledně potenciálního zvětšení praskliny, kterou lze považovat za diskutabilní, sama o sobě nic nenásvědčuje bezprostřednímu, tedy aktuálnímu ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, což je součástí skutkové podstaty daného přestupku.

Žalovaný v tomto ohledu vycházel z téhož právního názoru, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 vyhlášky o technické způsobilosti je třeba prasklinu na čelním skle o velikosti větší než 20 mm považovat ex lege za závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Bezprostřednost tohoto ohrožení poté žalovaný zdůvodnil samotným užitím takového vozidla v provozu na pozemních komunikacích. Ve vztahu k materiální stránce přestupku doplnil, že nebezpečnost užití vozidla s danou závadou spočívala nejen v horších rozhledových podmínkách z vozidla, ale také v riziku vysypání čelního skla do kabiny v případě najetí na nerovnost. Žalovaný tedy taktéž vycházel při právní kvalifikaci přestupku toliko z velikosti praskliny, ani by se zabíral její polohou na čelním skle vozidla, která byla dle přiložené fotodokumentace v pravé dolní části čelního skla (pohledem od řidiče). Na rozdíl od prvostupňového správního orgánu dokonce přímo hovořil o aktuálním zhoršení rozhledových podmínek, což však nijak blíže nezduvodnil. Co se týče možnosti vysypání skla do kabiny při standardní jízdě na pozemní komunikaci, nejeví se krajskému soudu taková možnost jako příliš pravděpodobná, natož pak bezprostředně ohrožující provoz na pozemních komunikacích.

Přestože si je tedy krajský soud vědom toho, že právní názor obsažený ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 221/2014 – 46, přístupném na www.nssoud.cz, byl judikován až po vydání napadeného rozhodnutí, je nutné k němu ve smyslu principu nepravé retrospektivity přihlídnout, neboť má zásadní dopady do právní kvalifikace daného přestupku. Správní orgány tak dle názoru krajského soudu nedostatečným způsobem zdůvodnily bezprostřednost ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, což je součástí skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, čímž v této části učinily svá rozhodnutí nepřezkoumatelnými ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V návaznosti na otázku právní kvalifikace přestupku se dále krajský soud zabýval námitkou směřující proti závěru správních orgánů, že tvrzení žalobce o užití vozidla v režimu nouzového dojetí bylo účelové a nevěrohodné. K tomu krajský soud připomíná, že v projednávané věci bylo jednání žalobce kvalifikováno jako přestupek dle ust. § 125c odst. 1

písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích^{34a)} tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.*“ Uvedená poznámka 34a) poté odkazuje na ust. § 37 zákona o podmínkách provozu, který v odst. 1 písm. a) stanovuje, že: „*Silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*“ Žalobce se v této souvislosti odvolal v rámci svého vyjádření ze dne 8. 7. 2015 a doplnění odvolání ze dne 16. 9. 2015 na ust. § 36 odst. 1 vyhlášky o technické způsobilosti (resp. na obdobu dané právní úpravy ve vyhlášce č. 341/2014 Sb.), která stanovuje, že: „*jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.*“⁸⁾ Uvedená poznámka 8), která však nemá normativní charakter, pak odkazuje na ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, které stanovuje, že: „*Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen odstranit na místě závadu, zjistí-li během jízdy, že vozidlo nebo náklad nesplňuje stanovené podmínky uvedené v § 52; nemůže-li tak učinit, smí v jízdě pokračovat přiměřenou rychlostí jen do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit; přitom musí učinit takové opatření, aby během jízdy nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nedošlo k poškození pozemní komunikace ani životního prostředí.*“

Dle názoru krajského soudu nelze přímo ex lege aplikovat institut tzv. nouzového dojetí dle § 36 odst. 1 vyhlášky o technické způsobilosti ve vztahu posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku vlivem porušení povinnosti řidiče motorového vozidla dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Krajský soud nepřehlédl, že žalobce se odkazoval na novou právní úpravu obsaženou ve vyhlášce č. 341/2014 Sb., která již v ust. § 40 odst. 1 poznámku ve smyslu odkazu na ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu neobsahuje. Je si však nutné uvědomit, že ke spáchání přestupku došlo dne 26. 11. 2014, tedy ještě před nabytím účinnosti nové právní úpravy, přičemž ust. § 41 vyhlášky č. 341/2014 Sb. výslovně stanovuje, že: „*řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky se dokončí podle vyhlášky č. 341/2002 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.*“ Krajský soud si je samozřejmě vědom, že by šlo v kontextu ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích i přesto analogicky uvažovat o uplatnění vyhlášky č. 341/2014 Sb., pokud by to bylo pro žalobce příznivější. Je však nutné v tomto ohledu znovu posuzovat, zda lze daný podzákonný právní předpis k provedení dotčených ustanovení zákona o silničním provozu při jeho výkladu vůbec použít, resp. zda je za tímto účelem dáno zákonné zmocnění. V tomto ohledu nenalezneme ust. § 5 odst. 1 písm. a) ani ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu v taxativním výčtu obsaženém v ust. § 137 téhož zákona, které obsahuje ustanovení, která mohou být dále provedena příslušným podzákonným právním předpisem (k tomu srov. ust. § 91 zákona o podmínkách provozu, které neobsahuje ust. § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona). Z toho důvodu nelze dle názoru krajského soudu uvažovat o vyloučení odpovědnosti za spáchaný přestupek s odkazem na skutečnost, že se ze strany žalobce jednalo o nouzové dojetí v režimu vyhlášky o technické způsobilosti, neboť by takový postup byl v rozporu se zásadou činnosti správních orgánů, které smějí jednat pouze *secundum et intra legem* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 221/2014 – 46, přístupný na www.nssoud.cz a nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 43/13, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Na druhou stranu krajský soud připouští, že nelze zcela vyloučit situaci, kdy dojde na straně řidiče motorového vozidla ke vzniku takové závady ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, která podle jeho úsudku nevyžaduje odtažení vozidla a řidič se

tedy rozhodne s vozidlem dojet do nejbližšího autoservisu za účelem jejího odstranění. Bylo by dle názoru krajského soudu přepjatým formalismem a také neodpovídající realitě silničního provozu, pokud by příslušné správní orgány nemohly z důvodu absence zákonného zmocnění vůbec zohlednit takové specifické okolnosti konkrétního případu. Z toho důvodu se krajský soud domnívá, že je na místě, aby při rozhodování v obdobných věcech bylo pomocí systematického výkladu zohledňováno, zda bylo záměrem pachatele daného přestupku užít vozidlo se závadou toliko k dojetí za účelem odstranění závady, pakliže její rozsah a závažnost takové jednání nevylučuje. V projednávané věci žalobce tvrdil, že ke vzniku praskliny došlo krátkou dobu před provedením silniční kontroly. Správní orgány v tomto ohledu jeho tvrzení neuvěřily v podstatě pouze s odkazem na to, že tato skutečnost nebyla sdělena na místě, ale až v průběhu správního řízení. K tomu krajský soud připomíná, že v daném případě řidič vozidla nesouhlasil se spácháním přestupku a jeho projednáním v blokovém řízení, přičemž chtěl věc řešit v přestupkovém řízení, ve kterém se zásada koncentrace řízení neuplatňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, přístupný na www.nssoud.cz). Úvahy správních orgánů o tom, že žalobce použil termín „k večeru“, popř. že danou skutečnost uvedl až v průběhu správního řízení, v tomto ohledu nejsou dostačující. Krajský soud se tedy domnívá, že s ohledem na okolnosti případu mělo být postupováno v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a tvrzení žalobce o záměru užít vozidlo pouze k dojetí do nejbližšího autoservisu mělo být při posuzování společenské škodlivosti a při ukládání sankce zohledněno nebo mělo být dostatečně prokázáno, že jednání žalobce znaky situace odpovídající tzv. nouzovému dojetí nenaplnilo. Toto pochybení správních orgánů v předmětné věci zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, in eventum ve vztahu k rozhodnutí prvostupňového orgánu vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Žalobce namítal rovněž nezákonný postup správních orgánů, a to ve vztahu k uložení sankce, resp. pokuty ve výši 6.500,- a zákazu řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců. Krajský soud nejprve konstatuje, že za příslušnou skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu lze s odkazem na ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložit pokutu v rozmezí 5.000 – 10.000,- Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu od šesti měsíců do jednoho roku. Prvostupňový správní orgán v tomto ohledu zohlednil závažnost přestupku, způsob a okolnosti jeho spáchání a také přestupkovou minulost žalobce za poslední tři roky, neboť se v této době dopustil čtyř přestupků, jak vyplývá z evidenční karty řidiče. Žalobce tento postup nepovažuje za správný, když odkazuje prostřednictvím judikatury na analogické uplatnění institutu zahlazení odsouzení v trestním řízení. Krajský soud k tomu uvádí, že primárně je nutné vycházet ze skutečnosti, že ukládání sankce je v případě zákonem stanoveného rozpětí na správním uvážení příslušného orgánu veřejné moci, přičemž ale nesmí takové rozhodování vykazovat znaky libovůle (k mezím správního uvážení srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 11 Zp 29/2001, přístupný na www.nsoud.cz). Žalobci byla uložena pokuta ve výši 6.500,- Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu šest měsíců, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Co se týče argumentace žalobce o analogickém uplatnění institutu zahlazení odsouzení, je nutné poznamenat, že v jím citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55, přístupném na www.nssoud.cz, byly dány jiné skutkové okolnosti. Při ukládání sankce stěžovateli byly totiž automaticky zohledněny dva předchozí záznamy o přestupcích, kterých se dopustil již před deseti lety, přičemž mu byla uložena sankce v polovině stanovené sazby. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku toliko poznamenal, že soud se „*měl zabývat otázkou, zda byl dán prostor pro analogické uplatnění institutu zahlazení odsouzení, se kterým není v přestupkovém řízení explicitně počítáno.*“ V projednávané věci nebyly naopak

žalobci ze strany žalovaného přičítány k tíži všechny záznamy v evidenční kartě řidiče (pozn.: evidováno celkem sedm záznamů o přestupku), ale jen za poslední tři roky. Z toho je patrné, že správní orgány v tomto ohledu zcela neopomenuly možnost analogického uplatnění institutu zahlazení odsouzení. Žalobce poukazuje na ust. § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku: „*Soud zahladí odsouzení, vedl-li odsouzený po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku, jde-li o odsouzení k trestu domácího vězení, k trestu propadnutí majetku, k trestu propadnutí věci, k trestu zákazu pobytu, k trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce nebo k peněžitému trestu za úmyslný trestný čin.*“ Žalobce poté patrně spatřuje analogii mezi uložením peněžitého trestu a pokuty v rámci správního trestání. K tomu krajský soud sděluje, že dle jeho názoru nelze tyto postihy zcela ztotožňovat, neboť peněžitý trest má v rámci systému trestů zcela jiné postavení než pokuta ve správním řízení. Navíc je třeba připomenout, že žalobce se měl přestupkového jednání dopustit dle úředního záznamu dne 26. 11. 2014, přičemž v evidenční kartě řidiče jsou zaznamenány rovněž přestupky ze dne 28. 5. 2014, 1. 8. 2013 a 21. 1. 2013. Minimálně v těchto případech tedy neuplynula od uložení jednotlivých pokut doba jednoho roku, které se žalobce na základě analogického uplatnění zahlazení odsouzení dovolává. S ohledem na výše uvedené a na skutečnost, že prvostupňový správní orgán uložil žalobci peněžitou pokutu a zákaz řízení motorových vozidel při spodní hranici zákonem stanovené sazby, považuje krajský soud tuto námitku za nedůvodnou. Nicméně vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí trpí jinými vadami, pro něž je krajský soud zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, bude třeba si otázku případného uložení sankce nově vyhodnotit v dalším řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku vůči nepřezkoumatelnosti napadeného, popř. také prvostupňového rozhodnutí, za důvodnou, neboť není v rámci jejich odůvodnění dostatečně zdůvodněna právní kvalifikace skutku jako přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány vycházely v tomto ohledu převážně z dikce ust. § 36 odst. 3 písm. a) vyhlášky o technické způsobilosti, kterou na daný případ nelze z důvodu absence zákonného zmocnění a související judikatury přímo aplikovat.

Krajský soud tak žalovanému ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. ukládá, aby v dalším řízení řádně zdůvodnil, z jakého důvodu považuje danou prasklinu na čelním skle vozidla žalobce za natolik závažnou, že s ohledem na konkrétní okolnosti případu bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, neboť se jedná o nezbytnou součást skutkové podstaty přestupku. Dále by měl žalovaný s odkazem na výše uvedenou argumentaci buďto přihlédnout při hodnocení materiální stránky přestupku či ukládání sankce k tomu, že žalobce podle svého tvrzení užil vozidlo pouze za účelem dojetí do blízkého autoservisu ve smyslu tzv. nouzového dojetí, anebo by měl naopak postavit na jisto, že se o takové jednání se zřetelem ke všem okolnostem nejednalo.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto výrokem II. ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11.228,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. září 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.